

naar nu Forslaget, som det foreligger, giver Bestyrelsen ontrent udelukkende Myndighed ogsaa overfor Finantsministeren, idet, naar Bestyrelsen bestemmer, at samtlige Midler skulle anbringes i Statsobligationer, og disse kunne kjøbes saaledes, at de kunne være $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente — og det er jo meget sandsynligt, at vore Obligationer fremdeles ville holde sig paa det Punkt — saa behøver Bestyrelsen ikke at søge Finantsministeren, og hvis man vil benytte Midlerne paa anden Maade, og Finantsministeren ikke vil godkjende Bestyrelsens Beslutning, saa kan denne — det forbydes jo ikke efter Lovens Ord — trække sig tilbage og sige: saa have vi intet andet Valg end at kjøbe Statsobligationer. Saaledes kan Loven fortolkes af Bestyrelsen, og Finantsministeren staaer altsaa efter Lovforslaget i en meget uheldig Stilling. Nu siger man nok, at man deler Ansvarret mellem Bestyrelsen og Finantsministeren. Jeg vil indrømme, at Bestyrelsen har et Ansvar; den har det moralske Ansvar, men jeg antager forøvrigt heller ikke, at den har noget andet. Derimod har den ansvarlige Finantsminister, naar vi efter Loven paalægger ham bestemte Forpligtelser, et andet Ansvar foruden det moralske, og det forekommer mig, at Finantsministeren er den Eneste her, som egentlig ligeoverfor os bærer Ansvarret. Jeg forudsætter, at man siger, at forsaavidt tager man efter vort Forslag det moralske Ansvar bort fra Bestyrelsen. Det er ikke Tilfældet; thi efter vort Forslag skal Bestyrelsen tage Beslutning om, hvorledes Anstaltens Midler skulle anbringes, og det er denne Beslutning, der skulde indstilles til Finantsministerens Godkendelse, men det vil jo komme frem i den aarlige Beretning, hvis der er en Uoverensstemmelse mellem Bestyrelsen og Finantsministeren, og det vil altsaa være overgivet til den lovgivende Magts Bedømmelse, hvem af de to Parter der meest har handlet i Anstaltens og Statens Interesse, og netop derved vil Bestyrelsens Ansvar komme til at vise sig. Altsaa, det constitutionelle Ansvar ligeoverfor Bevillingsmyndigheden bør lægges i Finantsministerens Haand; det moralske Ansvar har Bestyrelsen ogsaa efter vort Forslag, idet denfatter Beslutning om An-

bringelsen af Capitalerne. Saa sagde dernæst den ærede Tale, at vort Forslag gjør det umuligt at kjøbe Statsobligationer, naar de ikke give en Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt. Det er nu for det Første ikke sandsynligt, at vi i den nærmeste Fremtid kunne vente at see Statspapirene stige til en saadan Cours, at de virkelig ikke give $4\frac{1}{2}$ pCt. i Rente. Jeg havde forøvrigt forleden Dag foreslaaet $4\frac{1}{4}$ pCt.; det fandt heller ikke Anklang og havde jeg nu igjen sagt $4\frac{1}{4}$ pCt., saa havde der sandsynligviis ogsaa været Noget i veien. Men det er ingenlunde umuligt efter vore Forslag at kjøbe Statspapirer under den af det ærede Medlem opstillede Forudsætning; thi Forslaget under Nr. 4 anviser jo netop en Vej, ad hvilken vi, naar vi komme til det Tidspunkt, at Statsobligationerne stode i en saadan Cours, at de ikke gave en Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt., kunde nedsætte Rentefordringen, og det ærede Medlem sagde jo ogsaa, at selv om Forslaget under Nr. 4 ikke vedtages, er det selvfølgelig, at der kan tages en saadan Bestemmelse. Der er altsaa Intet til Hinder for, selv om Forslaget under Nr. 4 forkastes, at man, naar det Tilfælde indtraadte, at Statsobligationerne kom i en højere Cours, end de nu ere, saa tog en forandret Bestemmelse med Hensyn til de $4\frac{1}{2}$ pCt. En anden Indvending mod vort Forslag er den, at det kun giver Valget mellem at kjøbe Statsobligationer og at gjøre Udlaan. Dette er skeet med Billie, og ikke fordi man ikke har været opmærksom paa, at man kun gav dette Valg. Jeg erkjender — og jeg nævnedet her ved forrige Behandling — at det kan være hensigtsmæssigt, at der kjøbes Jernbaneactier, Creditforeningsobligationer osv.; men jeg er tilbøjelig til at tro, at vi have en større Sikkerhed for, at det vil skee paa en for samtlige Landets Borgere hensigtsmæssigere Maade, hvis det i Forening med Rigsdagen fastsættes ved de aarlige Finantslove, i hvilket Omfang der maa kjøbes, end naar det er overladt til en udenfor Bevillingsmyndigheden staaende Bestyrelse selv at bestemme det. Vi maae hævde, at forsaavidt det er Staten, som opretter og garanterer Anstalten, maa Anstaltens Midler staae under Statens Bestyrelse og Control, og